

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er nødt til at vende tilbage til det, jeg sagde før, nemlig at sidst man lavede opstramninger vedrørende it-området, var konsekvensen bare, at udbredelsen blev langt, langt mindre. Selvfølgelig er der andre måder at fremme nogle af de her initiativer på, f.eks. ved hjemme-pc'er. Ja, staten kunne købe dem ind og stå og dele dem ud på Rådhuspladsen eller på Christiansborg Slotsplads. Det er bare ikke en effektiv og målrettet måde at sørge for udbredelsen på. Derfor er den skattebegunstigelsesordning, vi her bruger, effektiv og målrettet.

Kl. 14.20

Jeg er også nødt til at anføre, at de her ordninger, hvor skatteministeren jo meget tydeligt redgjorde for, at nogle er nye, mens andre har fungeret gennem mange år, ikke er undergravende for vores skattesystem, og derfor mener jeg, at Enhedslisten ser spøgelse ved højlys dag, og at vi slet ikke har et problem af det omfang, Enhedslisten prøver at give indtryk af.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu anfører hr. Peter Christensen, at det er en meget målrettet måde at give de her forskellige former for goder på. Det synes jeg er et interessant synspunkt, som jeg godt kunne tænke mig at hr. Peter Christensen kunne uddybe.

Er virkeligheden ikke, at det er en af de mindst målrettede måder, man overhovedet kan give de her goder på, f.eks. bredbåndsforbindelser, hjemme-pc'er, eller hvad det måtte være, fordi det alene er slutbrugeren, som bestemmer, om man har behov for det, eller om man har råd til det? Det er ikke ud fra nogen overordnet behovsvurdering, hvor man f.eks. kunne sige, at folk, som ikke havde adgang til internettet eller pc, skulle have det. Så det er da en meget lidt målrettet måde at gøre tingene på.

Så vil jeg høre, om hr. Peter Christensen ikke også kan bekræfte, at det uden nogen som helst form for tvivl har vist sig, at alle de her ordninger entydigt er gået fortrinsvis til vellønnede.

Til sidst: Er det ikke også sådan, at selv om det ikke har undermineret grundlaget for velfærdssamfundet, så er der en ret betydelig og ret ukontrollabel udgift forbundet med de her ordninger?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er nødt til at sige, at udbredelsen af de her ordninger jo kræver, at der indgås en aftale mellem arbejdsgiver og arbejdstager, og at det derfor ikke er et tagselvbord, som der gives udtryk for. Der skal indgås en aftale omkring de her ting, og det er klart, at en arbejdsgiver jo også kun indgår den her aftale, f.eks. om bredbånd, hvis arbejdsgiveren kan se, at der også er et formål med og en fordel ved de her ordninger.

Jeg er nødt til at sige, at før vi indførte de her ordninger, var det jo sådan, at de velstillede nok skulle få løst deres problemer. Jeg tror ikke, der har været velstillede, der har undladt at få en bredbåndsforbindelse, fordi der ikke var en skattebegunstigende ordning. Men netop ved at vi indfører denne mulighed, bliver det en bredere gruppe af mennesker, der kan tage imod og få fordele af f.eks. bredbånd og sundhedsforsikringer.

Så jeg mener bestemt ikke, at man kan slå fast, at det nu kun er de mest velhavende i Danmark, der gør brug af ordningen – absolut ikke.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Virksomheden TDC, som vi har beskæftiget os med i andre sammenhænge, har igennem nogle måneder kørt en annoncekampagne i aviserne, hvor man under overskriften »Få to vindere til medarbejdersamtalen« ser en arbejdsgiver, som jubler, og en medarbejder, som jubler, fordi begge nu er blevet enige om, at man ved hjælp af bruttotræk kan bevilge en bredbåndsforbindelse.

Er det ikke et tagselvbord? Er det ikke et tagselvbord, at virksomheden sparer penge, og at medarbejderen får en skattebesparelse og en bredbåndsforbindelse, men at de, der betaler, er skatteyderne? Er det ikke lige præcis et tagselvbord?

For det andet vil jeg godt spørge hr. Peter Christensen, om ikke vi er enige om, at der er et stort problem forbundet med det her, at den stund regeringens egen rapport udarbejdet af regeringens egne embedsmænd på side 12 beskriver, at der er et potentiale i størrelsesordenen 3-4 mia. kr. i yderligere udgifter, og at skatteudgifter i den størrelse – jeg citerer fra side 12 – vil belastte finanspolitikens holdbarhed i relation til 2010-planen. Er det ikke et økonomisk problem?